

ἀπρόθυμα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόθυμος.

Χωρίς προθυμίαν: *Κάνει τὴ δουλειά του ἀπρόθυμα.*
Ἔδωσε ἀπρόθυμα τὴν ὑπόσχεσι.

ἀπροθυμία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀπροθυμιά λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπροθυμία, ὁ παρὰ Σουῖδ. (λ. ἀρρωστία).

Ἐλλειψις προθυμίας: Ἡ ἀπροθυμία του εἶναι ἄλλο πρᾶμα!

ἀπρόθυμος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπρόθυμος.

Ὁ μὴ πρόθυμος, ὁ ἄνευ ζήλου: Ἀνθρώπος ἀπρόθυμος.
Υπερέτρεα ἀπρόθυμη. Ἀπρόθυμο παιδί.

ἀπροίκιστα ἐπίρρ. ἔνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπροίκιστος.

Χωρίς προίκα ἔνιαχ.: Τὴν ἐπῆρε ἀπροίκιστα Πελοπν.
(Μάν.) Τοῖς ἐπάδρεψε ἀπροίκιστα αὐτόθ.

ἀπροίκιστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπροίκιστους βόρ. ιδιῶμ. ἀπροίκιος Πόντ. (Σάντ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπρούκιστος Κρήτ. Χίος κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προίκιστός < προίκιζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ λαβὼν προίκα, ὁ μὴ προικισθεὶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. κ.ά.): Ἐπάντρεψα τὴν κόρη μου ἀπροίκιστη. Ὁ δεῖνα πῆρε τὴν γυναῖκα του ἀπροίκιστη πολλαχ. Συνών. ἀπροίκιος. β) Ὁ μήπω ἔχων τὴν προίκα ἐτοίμην πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Ἡ δεῖνα εἶναι ἀκόμη ἀπροίκιστη πολλαχ. Ἀδελφή αὐτ' ἀπροίκιστεσσα ἔν' (ἡ ἀδελφή του εἶναι ἀπροίκιστη) Τραπ. 2) Ὁ μὴ δοθεὶς ὡς προίξ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σύμ.: Περβόλιν ἀπροίκιστον Σύμ.

ἄπροικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄπροικους βόρ. ιδιῶμ. ἄπροικο Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπροικος.

Ἀπροίκιστος 1, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: Κόρη ἄπροικη. Ἀπροικη, μὰ καλοπαντρεύτηκε κοιν. Σάτη ἄπροικο (κορίτσι χωρὶς προίκα) Τσακων. Ἀπροίκος ἔντρισε (ἐνυμφεύθη) Κερασ.

ἀπροκοπιάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀνηπροκοπιάζομαι Α.Ρουμेल. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπροκοπιά, δι' ὃ ἰδ. ἀπροκοπιά.

Γίνομαι βάνανσος, φέρομαι βαναύσως: Ἀνηπροκοπιάσθηκα.

ἀπροκοπωσύνη ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀπροκοπωσύνᾱ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόκοπος, δι' ὃ ἰδ. ἀπρόκοφτος, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σύνη.

Ἀπροκοπιά, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Καὶ 'ς τὰ γράμματα καὶ 'ς τὴν τέχνην ἔδειξεν ἀπροκοπωσύνᾱν Κερασ.

ἀπρόκοφτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀνιπρόκουφτα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀπρόκοπα Λεξ. Βάιγ. ἀπρόκουπα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀνιπρόκουπα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόκοφτος, παρ' ὃ καὶ ἀπρόκοπος. Ὁ τύπ. ἀπρόκοπα καὶ παρὰ Σομ.

Χωρὶς προκοπὴν, χωρὶς εὐδοκίμησιν.

ἀπρόκοφτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπρόκουφτους βόρ. ιδιῶμ. ἀπρόκοφτος Καππ. (Σινασσ.) ἀνιπρόκουφτους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀπρόκοπος σύνηθ. καὶ

Πόντ. (Οἶν.) ἀπρόκοπο Τσακων. ἀπρόκουπος βόρ. ιδιῶμ. ἀνηπρόκοπος Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Λακων.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. ἀνηπρόκοπες Σκῦρ. ἀνιπρόκοπος Ἡπ. Τήλ. — Λεξ. Κομ. ἀνιπρόκουπος βόρ. ιδιῶμ. ἀνιπρόκουβους Σαμοθρ. ἀνιπρόκουπους Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Καστορ.) ἀνιπρόκουπους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπρόκοπτος. Ὁ τύπ. ἀπρόκοπος καὶ μεταγν. διὰ τοὺς παραλλήλους τύπ. ἀπρόκοπος, ἀνηπρόκοπος, ἀνιπρόκοπος ἰδ. α- στερητ. 1 δ. Ὁ τύπ. ἀνιπρόκουπους παρὰ τὸ ἀνιπρόκουπους πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ σημασιολογικῶς συγγενοῦς ἀνουφέλιτους, μεθ' οὗ καὶ συνεκφέρεται. Τῶν βορείων τύπων ἀνιπρόκουφτους, ἀνιπρόκουπους καὶ τῶν ὁμοίων τὸ ἓκ τοῦ ε.

1) Ὁ μὴ προκόπτων, ὁ μὴ εὐδοκίμων εἰς τι σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ἀπρόκοφτος ἄνθρωπος. Ἀπρόκοφτη γυναῖκα. Ἀπρόκοφο παιδί. Ἀπρόκοφο κορμί σύνηθ. || Παροιμ. Ὁ προκομμένος εἶναι θέλει τὸ μάλιν τὸ δ' ἀπρόκοπος εἶναι θέλει το; (ὁ ἱκανὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην περιουσίας, ἔχει τὴν ἱκανότητά του, ὁ δὲ ἀνίκανος περιττὸν νὰ ἔχῃ περιουσίαν, διότι καὶ ἂν ἔχῃ θὰ τὴν χάσῃ) Κύπρ. β) Ὁκνηρός, νωθρός Βιθυν. Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Λέσβ. Μέγαρ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) Τήλ. Χίος κ.ά.: Αὐτὸς εἶναι ἀνηπρόκοπος, γούλη μέρα κάθεται Βιθυν. Μάρ' ἀνηπρόκοπε, δὲν ἔχ'ς νιτροπὴ ἀπάνου σου, νὰ μὴ πᾶς νὰ δουλέψ'ς! Σκῦρ. Συνών. ἀδούλης, ἀκαμάτης, ὁκνηάρις. γ) Ἀτυχής, δυστυχὴς Μέγαρ. 2) Ἀνάγωγος, δύστροπος Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Πόντ. (Σάντ.) κ.ά. 3) Καχεκτικός, ἀδύνατος Ἀνδρ.

ἀπροκοπιᾶ ἡ, σύνηθ. ἀνιπρουκουπιᾶ Ἰμβρ. ἀνιπρουκουπιᾶ Σαμοθρ. ἀπροκοπία Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Κομ. Περιδ. Ἡπίτ. ἀπροκοπιᾶ Πόντ. (Κερασ.) ἀπροκοπιᾶ σύνηθ. ἀνιπρουκουπιᾶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. ἀνηπροκοπιᾶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Χίος — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀπαιδευσία) ἀνιπρουκουπιᾶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπρόκοφτος, παρ' ὃ καὶ ἀπρόκοπος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. α- στερητ. 1 β. Ὁ τύπ. ἀπροκοπία καὶ μεσν.

1) Ἐλλειψις εὐδοκίμησεως, προκοπῆς, ἀνικανότης σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἡ ἀπροκοπιᾶ του δὲ λέγεται! Ἀπὸ τὴν ἀπροκοπιᾶ του ἔχασε ὅλη του τὴν περιουσία σύνηθ. Συνών. ἀπροκοπωσύνη. 2) Ἐλλειψις τρόπων, βαναυσότης Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

ἀπρολόγευτος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.) ἀπρολόγευτος Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προλόγευτός < *προλόγεύω.

Ὁ μὴ προνοῶν, ὁ μὴ προμελετῶν περὶ τίνος, ἀτημέλητος, ἀκατάστατος: Φρ. Ἀνιφτος καὶ ἀπρολόγευτος. Συνών. ἀπρολόγιστος 1.

ἀπρολόγιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπρολόγητος Λεξ. Βλαστ. ἀπρολόγητος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀπυρολόγητος Εὐβ. (Κονίστρ.) ἀπυρολόγητος Μέγαρ. ἀπυρολόγητους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀπερολόγητος Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προλογιστός < μεσν. προλογίζομαι. Παρὰ Σομ. τύπ. ἀπρολόγιστος. Ὁ τύπ. ἀπυρολόγητος κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ συνοδίτου φθόγγου ι.

